

gjøre alle Indkjøb, som maaskee i Tidens Længde kunde vise sig nødvendige; det vilde lede til ganske uhyre Udgifter. Altsaa, disse Indkjøb skete ikke, førend man ansaae dem for nødvendige. Og saa heri troer jeg, at Statskassens Tærv er blevet varetaget, og at de Priser, til hvilke dette Lømmet er blevet indkjøbt, ere forsvarlige og billige. De fornødne Oplysninger herom findes i Berlingske Tidende af 14de Januar og 18de Marts d. N.; de ere saa detaljerede, som jeg troer man kan ønske dem, men at oplæse dem her, troer jeg ikke vil være til nogen Nytte, fordi man ved Oplæsningen ikke saa let kan sammensatte de forskellige Tal, som ved et Blik paa Papiret. Jeg tør ikke antage, at det ærede Landssting har skænket denne Sag saadan Opmærksomhed, at det ret kjender disse Artikler; imidlertid tør jeg antage, at det ærede Medlem, som har gjort Interpellationen, kjender dem. Naar han desuagtet har stillet Interpellationen, maae jo altsaa disse Oplysninger ikke have tilfredsstillet ham, men jeg har ikke andre Oplysninger at give. Skulde de ikke være tilstrækkelige, veed jeg ikke Andet, end at henvise til § 50 i Grundloven, der hjemler Landsstinget Ret til at nedsætte Commissioner, for at tage under Overveelse almeenvigtige Gjenstande. Jeg troer forresten ikke, at det saameget er de Handlende, som have givet Anledning til denne Interpellation, om at gjøre, at Varer altid anskaffes ved Licitation; de erkjende vistnok ligesaa godt som jeg, at det ikke altid fører til det ønskede Resultat; men deres Mening er nok egentlig den, at, naar der anskaffes ved directe Indkjøb, skulle alle de Handlende paa Stedet deri gjøres deelagtige. Naar der altsaa til Ex. i November Maaned er bleven indkjøbt Lømmet til et Beløb af 8000 Rbd., og jeg vil sætte, at der her i Staden er 8 Lømmehandlere, skulde altsaa denne Leverance fordeles imellem disse 8, enten ligeligt imellem dem, eller ogsaa i Forhold til deres Vareoplæg. Men dermed kan Militairretaten ikke være tjent; den maa have samme Ret som enhver privat Mand, som enhver Entrepreneur, som enhver Handlende. Vil en Handlende gjøre større Indkjøb, kan der vel være Tilfælde, hvor han foretrækker Licitation; men vil han af en eller

anden Grund skride til directe Indkjøb, saa fordeles han ikke sit Indkjøb paa alle de Handlende; han gaaer sandsynligvis til den, med hvem han tidligere har handlet, om hvem han veed, at han leverer gode Varer og til Priser, som svare til Varernes Beskaffenhed. Derved vil han uden al Tvivl bedre sikke sig baade gode Varer og maaskee ogsaa lavere Priser, end ved at fordele Indkjøbet paa de Flere. En saadan Bestemmelse, at man skulde fordele Indkjøbet paa alle de Handlende, kunde ogsaa føre meget vidt. Naar der skulde leveres Lømmet til Als eller Fredericia eller hvilket som helst andet Sted, hvorfor skulde da Varerne blot leveres af Kjøbenhavns Handlende? hvorfor skulde da ikke de, som handle med Lømmet i Ålbens, Faaborg, Aarhus og andre Steder, ogsaa deelagtiggjøres deri? Paa den Maade maatte jo den Autoritet, som har med slige Indkjøb at gjøre, have Priiscouranter fra alle de forskellige Steder, og den kunde jo ikke tilstrækkelig overtøye sig om Varernes Dvalitet. Altsaa maa Militairretaten forbeholde sig i denne Retning den samme Latitude, som enhver privat Mand har.

Den foreliggende Interpellation indeholder, som det synes mig, et dobbelt Spørgsmaal, det directe eller patente og et underforstaaet. Det underforstaaede er det, om Statskassens Interessers ere tilstrækkeligt varetagne ved de Anskaffelser, som have fundet Sted. Det er et Spørgsmaal, som ligger ganske indenfor Landsstingets Omraade, men jeg haaber at have vist, at dette er skeet, og jeg har henvist til en Maade, hvorpaa det, ifald der eksisterer nogen Tvivl, kan vorde nærmere undersøgt. Det patente, det directe Spørgsmaal er det: hvorfor er Krigsministeriets Befaling, ikke efterlevet? Krigsministeriets Befaling er ingen Lov, ingen Anordning; det er en Ordre fra Krigsministeren til hans Undergivne; det er Krigsministeren, og ham alene, hvem det tilkommer at bedømme og paasee, at hans Ordres efterleves. Det kunde maaskee forstaaes paa en anden Maade, at man yttre Tvivl om, hvorvidt Krigsministeren forstaaer at paasee sine Befalingers Efterlevelse; man kan yttre Tvivl om, hvorvidt han er stiftet til den Post, han beklæder. Er dette Meningen, saa ønsker jeg,